

10192

1749, 15.

DISPV TATIO IVRIDICA
VNDECIMA
**SELECTIORA IVRIS
PRINCIPIA**

AD
ORDINEM DIGESTORVM EXPOSITA
LIBRI VI. SPECIMEN I. CONTINENS

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
INDVLTV
PRAESIDE
IO. TOBIA RICHTERO

PHIL. ET I. V. D.

AD DIEM XVIII. IVN. A. C. N. MDCCXLVIII.

H. L. Q. C.

PVBlice VENTILANDAM PROPONIT
AVGVSTIN. POLYC. FRIDER. RVDLOFF
MAGDEBVRGENSIS.

L I P S I A E
LITTERIS LANGENHEMIIS.

H. M. Bach.

DISPUTATIO IURIDICA
VND
SELECTIO IURIS
PRINCIPALIA

ORDINE PICTORVM EXPOSITA
LIBRIS SPECIMEN I CONTINENS

ILLUSTRISSIMO IUDICII
INDULGENTIA
PRAESIDI
IO. TOBIA RICHTERO

AD BIENNIVM ANNO MDCCLXXIII

AVGVSTINI POLYCARPI RYDLOFFI
HABERERBERG

LIBRARIUS
STREITZ LANGENHEIM

Q. D. B. V.

SELECTIONVM IVRIS
PRINCIPIORVM
AD DIGESTORVM
LIBRVM VI. SPECIMEN I.

I.

eminem plus iuris in alterum
transfere posse, quam quod ipse
habet, satis est exploratum; hinc
et VLPIANVS *) ait: *traditio
nihil amplius transferre debet vel potest, ad
eum, qui accipit, quam est apud eum, qui tra-
dit.* Inde DD. etiam non sine ratione sta-
tuunt, eum, qui rei vindicationem vt actio-
nem ex dominio profluentem instituit, sui au-
ctoris dominium probare teneri, vt ita cer-
tum sit, dominium in vindicantem vere fuisse
translatum. Ego non minus huc refero, si
quis rem derelictam occupavit, quoniam res

A 2

dere-

4 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

derelicta non statim praesumitur, neque alius, nisi dominus liberam rerum administrationem habens, rem suam cum effectu derelinquere potest, ^{b)} ac ipsa tandem derelictio pro traditionis specie habetur. ^{c)} Sed cum regula nulla ultra limites valere queat, dominium auctoris probari non debet, quoties vindicans originario modo, per occupationem, dominium est consecutus, quippe quo casu aliquis auctor ne quidem existit, et eorum, quae fieri nequeunt, nulla est obligatio. ^{d)} Ceterum casus, quo quis rem vsucepit, hoc loco excipiendus est, quia vsucapio ex singulari civilis Legis dispositione dominium tribuit perfectissimum, nec, tempore legitime finito, de iure auctoris amplius quaeri solet. ^{e)}

a) in L. 20. pr. ff. de acquir. rer. domin.

b) arg. §. 46. I. de Rer. diuis.

c) vid. B. LÜD. MENCKEN. Tractat. Synoptic. Institur. Iur. Iustin. Lib. II. tit. 1. §. 45.

d) L. 185. ff. de R. I.

e) arg. §. f. I. de vsu et habit. et pr. I. de vsucapion.

II.

Cuicumque non competit dominium, illi nec actio inde profluens rei vindicatio unquam competere potest. Hinc est quod nec aliquis rem, quam illius pecunia tertius quidam

dam sibi emerat, vindicare possit. Ita enim imperator GORDIANVS ^{a)} constituit: *Si ex ea pecunia, quam deposueras, is, apud quem collocata fuerat, sibi possessiones comparauit, ipsique traditae sunt, tibi vel omnes tradi, vel quasdam ex his compensationis causa, ab inuito eo in te transferri iniuriosum est.* Quinimo, iis, quorum pecunia fuit, personalis actio ad pecuniam repetendam datur, contra, res emtae nullo modo iis affectae tenentur. ^{b)} Equidem scio dari casus, vbi dominium illico acquiritur iis, quorum pecunia illud comparatum est, ac iisdem ideo rei vindicatio datur, vt militibus, ^{c)} et pupillis; ^{d)} verum hic adfunt expressi Legum textus. In aliis ergo exemplis, vbi similiter a regula recedi debet, Leges id probantes adducendae sunt. Ita vero, cum Lex deficiat, si pecunia dotali fundus a marito comparatus sit, vxori fundum non acquiri statuo. Eademque sententia eo etiam adhuc confirmatur, partim quod DIO-CLETIANVS et MAXIMIANVS ^{e)} impp. expresse disponant, ex pecunia dotali fundum a marito comparatum vxori non quaeri, sed dotis tantum actionem ei competere: partim quod pecunia dotalis tanquam res fungibilis mariti periculo sit, et in hoc data, vt maritus eam ad arbitrium suum distrahat et aliquando

6 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

aliam eiusdem generis restituat. f) Quicquid igitur de pecunia dotali non valet, illud tanto minus de reliquis vxorum bonis, paraphernalibus scilicet atque receptitiis, valebit.

a) in L. 6. C. de rei vindic.

b) vid. L. 1. C. Si quis alteri vel sibi. Cum qua Lege egregie conspirant L. 21. C. de probat. et arg. L. 23. ff. de reb. cred. L. 21. ff. de heredit. vel act. vend.

c) L. 8. C. de rei vindic.

d) L. 2. C. quando ex fact. tut. vel curat.

e) in L. 12. C. de iure dot.

f) L. 42. ff. de iure dot.

Disſent. WISSENBACH. ad tit. ff. de rei vind. th. 12. et PEREZ. ad tit. C. Si quis alt. vel sibi *in fine* ob L. 54. ff. de iure dot.

Intuitu omnium vxoris bonorum nobis contrarius est LVDOVICI Doctrin. Pandect. Lib. VI. tit. 1. §. 2. ob L. 65. ff. de donat. inter vir. et vxor.

III.

Fructus etiam in rei vindicatione veniunt restituendi; *meum enim est*, inquit CELSVS, *) *quod ex re mea superest, cuius vindicandi ius habeo.* Sed non immerito quaeritur, num omni casu ac omnes fructus indistincte restitui debeant? Distinguo, an cum bonae an malae fidei possessore agatur. De malae fidei possessore, quod ad omnes indistincte restituendos teneatur, ideo indubitatum est, quoniam in

in eo illi etiam aestimantur, qui percipi honeste potuerunt. b) Quod autem ad bonae fidei possessorem attinet, eum quidem et pendentes et perceptos vereque extantes reddere teneri, ex laudata CELSI regula manifestum est: percipiendos vero is non tantum nunquam restituit, c) sed nec de consumtis omnimodo tenetur. Scilicet videndum est, an ex consumtis aliquod emolumentum penes possessorem adhuc extet nec ne. Si quid extat illud omnino restituendum est, d) quoniam et hac parte nemo cum alterius damno locupletior fieri debet: si nihil emolumenti aut pretii inde extat, nihil quoque pariter ac in hereditatis petitione repeti poterit, e) et hoc casu perinde est, siue de naturalibus siue de industrialibus fructibus quaeratur, cum bonae fidei possessor utriusque generis fructus pro cultura et cura suos faciat, f) adeoque suos etiam dilapidet atque consumat.

a) L. 49. §. 1. ff. de rei vind.

b) L. 33. ff. eod.

c) arg. L. 136. ff. de R. I. add. L. 25. §. 11. ff. de hereditat. petit. et §. 35. I. de R. D.

d) L. 70. §. 3. L. 71. ff. de Legat. II.

Dissent. VLRIC. HVBERS Praelect. Iur. Rom ad Pandect. Lib. VI. tit. 1. §. 9. qui etiam eodem loco, nec fructus a fundo separatos iure vindicationis peti posse

8 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

posse affirmat et LAUTERBACH. in Concluf. Theoret. Pract. Exercit. XVI. pos. 3.

e) vid. Select. Iur. Princ. Disp. X. pos. 15. conf. L. 4. §. 2. ff. finium regund.

Dissent. LVDOVICI Doctr. Pand. Lib. VI. tit. 1. §. 5. in fine.

f) 35. I. de R. D.

IV.

Bonae fidei possessor in rei vindicatione quidem impensas vtilis in rem et fructus factas, a fructibus perceptis deducere, imo eas, quae fructus superant, iure repetere potest; etenim inquit PAPINIANVS, ^{a)} *admissa compensatione superfluum sumtum, meliore praedio facto, dominus restituere cogitur.* Cum vero idem ICTUS hanc assertionem ita limitet: *si sumtus scilicet fructuum ante litem contestatam perceptorum summam excedant,* orta est quaestio: num impensae a fructibus post litem contestatam perceptis reddi forte nequeant? Quam rem DD. verba Legis corrigentes diuersimode decidunt. Alii pro *ante litem contestatam* substituunt *post litem contestatam*: alii a *lite contesta* legunt, ^{b)} quam lectionem posteriorem GOTHOFREDVS ^{c)} quoque meliorem esse censet. Ego nullam emendationem admitto, sed PAPINIANI textum in se clarum et sine correctione saluum esse arbitror; nam in tota Lege

Lege non tam quaeritur de eo, an impensas possessor recipere nequeat, quam de eo: an deducere illas possit, an vero dominus illas restituere teneatur? vbi sic respondetur: superfluum sumtum restituere cogi. Cur autem impensae a fructibus post litem contestatam perceptis non aequè deducuntur? Ratio haec est, quia bonae fidei possessor tum regulariter in mala fide constitutus censetur, hic vero non deducendi impensas, sed tantum tollendi habet potestatem. ^{d)} Hanc etiam PAPINIANI mentem esse inde patet, quod casum supponat, quo praedium alienum esse apparuit, adeoque possessor fuit condemnatus.

a) in L. 48. ff. de Rei vind. conf. etiam L. 65. pr. ff. eod. et L. 36. §. vlt. ff. de heredit. petit.

b) vid. HUBERII Praelect. ad Pand. Lib. VI. tit. 1. §. 10.

c) ad all. L. 48. ff. de Rei vind.

d) L. 37. ff. L. 5. C. eod.

Aliter hanc rem exponit laud. HUBERVS all. loc.

V.

Etiamsi quis rem aliquam bona fide publiceque in foro, hac expressa intentione comparauerit, vt eam domino restitueret, ac eiusdem inde promoueret vtilitatem, tamen pretium a domino vindicante repetere nequit. Quod enim alicuius iam est proprium, illud
 B oneroso

IO SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

oneroso titulo acquirere denuo non debet. Neque perspicio vilitatem in re mea ab altero comparata promotam, quam ipse a quocunque possessore repetere poteram. Inde est quod ALEXANDER ^{a)} imperator aperte constituat: *rem tuam a possessore vindicare etiam non oblato pretio poteris*. Idque confirmant DIOCLETIANVS et MAXIMIANVS ^{b)} impp. cum disponant: *vindicanti tibi dominium, soluendi pretii nulla necessitas irrogetur*. Quid? quod eiusmodi emtores magis ab auctore, quam a domino vindicante, id quod interest, petant; nam iidem imperatores ^{c)} tradunt: *super pretio euctae portionis non eum, qui dominium euicerit, sed auctricem conueniri consequens est*. Casum tantum excipio, vbi rei vindicatio coepit extingui, adeoque res per emtionem veluti ab interitu conseruata fuit; ^{d)} sic enim negotium domini vere gestum fuit, et adeo a gestore pretium ob maximam aequitatis rationem repetitur.

a) in L. 3. C. de Rei vind.

b) L. 23. C. eod. add. L. 2. C. de furt.

c) in L. 16. C. de euct.

d) vt si res ab hostibus capta. vid. diss. nostra *de rebus mobilibus inter arma captis et alienatis* §. 17.

Paulo latius nostram exceptionem extendunt et in eo a nobis

a nobis recedunt CARPZOV. P. IV. Const. 39. def.
7. et LVDOVICI Doctr. Pandect. Lib. VI. tit. I. §. 7.

VI.

Effatum VLPiani: *) *qui restituere ius-
sus, iudici non paret, contendens non posse re-
stituere: siquidem habeat rem, manu militari,
officio iudicis, ab eo possessio transfertur: et
fructuum duntaxat, omnisque causae nomine
condemnatio fit, nonnullis difficile atque suspe-
ctum visum fuit. Sic ANTONIVS FABER^{b)}
in verbis: manu militari praecipue notam su-
spicionis occurrere censet, cum hac ratione
natura actionum arbitrariarum non tantum dis-
turbata sit atque sublata, sed ipsa quoque ma-
nus militaris veteribus incognita, et a Tribu-
niano Legibus intusa. VLRIC. HYBERVS^{c)}
se non intelligere contendit, cur officio iudi-
cis ista manus militaris adscripta sit, cum satis
constet, exequendi vim manumque armatam
penes magistratus fuisse solos. Omitto reli-
qua parum ponderis dubia. Tentabo tamen,
numne Vlpiani sententia hoc loco integra ser-
uari et cum aliis Digestorum Legibus optime
conciliari possit. Primum scilicet arbitraria-
rum actionum effectus^{d)} in rei vindicatione
tum demum sequebatur, si reus dolo fecerat,
quo minus restitueret, quod ex eadem Lege^{e)}*

12 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

manifestum est: si vero res adhuc extabat, eadem possessori vi ertorquebatur, ^{f)} et fructuum duntaxat, omnisque causae nomine, fiebat condemnatio; hinc in dicta Lege actionum arbitrariarum natura non sublata sed tantum limitata est. Deinde manum militarem, tanquam naturalem ac optimum exequendi modum, veteribus haud incognitam fuisse, patet ex alio eiusdem Ulpiani loco, ^{g)} quem ego falsum et corruptum dicere, absque temeritatis nota, non ausim. Tandem non quidem inficior, potestatem exequendi penes praetorem fuisse, neque regulariter datis iudicibus competiisse: ^{h)} ut autem illa his iudicibus committeretur, id nullibi prohibitum inueni. Quinimo hoc fieri posse, Ulpianus ipse perspicue tradit. ⁱ⁾ Cum etiam tota iurisdictio mixtumque imperium a praetore alii demandari potuerit, ^{k)} non video, cur idem in iudice pedaneo haud obtinere debuerit. Idque etiam in nostra Lege videtur supponi, quando iudici pedaneo non per se, sed *eius officio*, quod praetoris auctoritate terminabatur, manus militaris adscribitur.

a) in L. 68. ff. de Rei vind.

b) Lib. VI. Coniectur. c. 17. conf. WISSENBACH, ad Pand. de Rei vind. th. 14.

c) in Praelect. ad Pandect. Lib. VI. tit. 1. §. 13.

d) vid.

- d) vid. §. 31. I. de Actionib. et L. 14. §. 4. ff. quod met. causf.
 e) all. L. 68. verf. si vero non potest. ff. de Rei vind.
 f) all. L. 68. Cui addendum, quod in actionibus realibus
 executio statim fieri possit §. 2. I. de offic. iudic. L. 9.
 ff. de Rei vind. L. pen. C. deposit.
 g) L. 2. pr. ff. ne vis fiat ei. conf. LAVTERBACH. Col-
 leg. Pandect. Lib. XLII. tit. 1. §. 35.
 h) L. 15. pr. ff. de re iudic.
 i) in all. L. 15. §. 6. 7. 8. ff. de re iudic.
 k) L. 1. §. 1. in f. L. 5. §. 1. add. L. 4. §. 1. ff. de offic.
 eius cui mand. est iurisd.

VII.

Quicumque vsucapere potest, seu constitu-
 tus est in vsucapiendi conditione, solo tempore
 excepto, illi etiam datur actio publiciana. ^{a)} Iam
 vero eum, qui a furioso, ignorans eum furere,
 emit, posse vsucapere, ergo et Publicianam ha-
 bere, VLP IANVS ^{b)} ex Marcello tradit. Certe
 non haberem cur principia haec fere tralatitia
 proferrem, nisi PAVLVVS ^{c)} eis grauissime con-
 trariari videretur, cuius verba haec sunt: *Si
 a furioso, quem putem sanae mentis, emero:
 constitit utilitatis causa vsucapere me posse,
 quamuis nulla esset emtio, et ideo neque de cui-
 ctione actio nascitur mihi, nec publiciana com-
 petit nec accessio possessionis.* De conciliatione
 iam dudum magni nominis ICTI fuerunt solli-
 citi, sed eam indubitata non dum praestitisse
 B 3 viden-

14 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

videntur; hinc NICOLAUS de PASSERIBVS ^{d)} tantum hoc nobis dedit consilium: *de vera conciliatione cogitato*. Mea vero sententia alter ICTus ab altero in adductis Legibus plane non dissentit; Paulus enim clare dicit: *Si a furioso, quem putem sane mentis, emero, constitit vsucapere utilitatis causa me posse*, atque hic idem, quod Vlpianus, confirmat. Notanter autem ille adiicit: *utilitatis causa*, quoniam omnia vsucapionis requisita hic non concurrunt, siquidem emtio cum furioso inita nulla est, adeoque titulus iustus vere deficit, et ita res, quae recta via vsucapi non poterat, tamen utilitatis causa, cum possessori hac in re decepto nihil imputari queat, ^{e)} acquiri permittitur. Quae tandem in fine dicuntur: *publicianam non competere*, ea naturali connexionem ad verba se referunt, quae antecedunt: *quamvis nulla esset emtio*. Hoc enim certum est, furiosum contrahendi facultate destitutum, per eiusmodi contractum in emtorem nihil iuris transferre posse; hinc si possessor titulum suum ex celebrata emtione perfecta probare, indeque actionem publicianam derivare velit, cum oleum et operam omnino perditurum nemo non videt. Hoc igitur respectu is, qui emit a furioso, intuitu rei emtae nunquam habebit publicianam.

a) arg.

- a) arg. §. 4. I. de actionib. et L. 1. pr. L. 7. §. 2. 3. add. §. 16. et L. 9. §. 5. ff. de publician. in rem act.
 b) in L. 7. §. 2. ff. de publician. in rem act.
 c) L. 2. §. 16. ff. pro emtore
 d) in Tr. Conciliatio Cunctarum Legum in toto corpor. Iur. Ciu. cap. III. qu. 5.
 e) Idem illustrat *Africanus* in L. 11. ff. pro emtore.

VIII.

Actio publiciana locum habet, etsi actoris mala fides superuenerit; ^{a)} hoc enim nec ipsi usucapioni est impedimento. ^{b)} Datur etiam ea actio tantum aduersus infirmiori iure possidentem, ^{c)} et fieri potest, ut actor sit in mala fide, et nihilominus meliori iure munitus quam reus, veluti si quis ut successor defuncti bonae fidei possessoris, attamen sciens rem alienam sibi relictam petat, ab eo, qui eam rem sine causa possidet. Neque hoc iure canonico est mutatum, quippe quod de hac actione nihil disposuit, adeoque ius civile intactum reliquit. ^{d)} Quod autem in illo de usucapione habetur ^{e)} illud in casu expressio aequissimum est, ne mala fides superueniens contra dominum profit possessori: ast in actione publiciana hoc ideo non est metuendum, quia dominus semper ius habet firmiter adeoque illa actione conueniri nunquam potest. ^{f)}

a) L. 7.

16 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

a) L. 7. §. 12. et 17. ff. de public. in rem act.

b) arg. L. 7. §. 2. it. §. 17. ff. eod.

c) L. fin. in f. ff. eod.

d) arg. c. 1. X. de nou. oper. nunc.

Dissent. TREVTLER. et BACHOV. Vol. I. disp. 15. th.

13. lit. C. ob all. L. 7. §. 17. ff. de public. in rem act.
addit. arg. c. f. X. de praescript.

e) in c. fin. X. de praescript.

f) L. fin. ff. de publ. in rem act.

IX.

Postquam lata est Lex Zenoniana, quae emphyteuseos contractus propriam statuit naturam, suis pactionibus, scriptura interueniente habitis, fulciendam, ^{a)} dubitari non potest, quin ad eiusdem contractus perfectionem requiratur scriptura. Verba enim: *scriptura interueniente*, in laudata Lege absolute posita, sunt loco conditionis, naturam illius contractus propriam terminantis: in adimplenda conditione autem non admittitur equipollens, ^{b)} sed eius quod impositum est, forma specifica est obseruanda. Deinde ius emphyteuticarium neque conductionis, neque alienationis esse titulis adiiciendum, sed ab vtriusque memoratorum contractuum societate seu similitudine separatum constitutum est; ^{c)} qua igitur quaeso ratione contractibus consensualibus potest accenseri? Nullam inde intuitu

18 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

dominum tantum iura, quae ipsi in emphyteusin competunt, veluti, ius sperandi consolidationem, ius exigendi canonem, meliorationem, laudemium et quae talia reliqua sunt, rei interitu amittere, attamen in ipsa rei utilitate, quae ad eum non pertinebat, nihil damni sentire. E contrario emphyteutam rem et ius emolumenta inde percipiendi, et alia, quae exercere poterat, emphyteusi extincta, amittere ex dictis palam est. Nec igitur emphyteuta, quoties titulo oneroso ius suum acquisiuit, casu fortuito eueniente, rei pretium a domino repetere potest, cum nemo rei alterius iacturam ferre teneatur. Iisdem principiis commotus haud approbo, quod affirmat BRUNNEMANN, ^{b)} emphyteutam, si propter bellum fundo emphyteutico plane frui, aut in eo commorari non potuit, nec etiam canonem teneri praestare; sic enim fundus nondum interiit, et particulare damnum, ius domini non minuit.

a) L. 1. C. de iure emphyteut.

b) ad d. L. 1. C. de iure emphyteut. n. 7.

XI.

Expellitur emphyteuta ob non solum canonem, triennio in ciuili, et biennio in ecclesiastica

clesiastica emphyteusi elapso. ^{a)} Vbi tamen dominus, antequam expellendi animum declarauit, canonem ab emphyteuta oblatum accepit; quaestio incidit: an eo casu nihilominus expulsio locum habeat? Et statuendum reor, dominum, etsi canonem post legale tempus praeterlapsum accepit, tum in emphyteusi ciuili, tum ecclesiastica, ^{b)} adhuc expellendi iure gaudere; canon enim quotannis perfecte debetur, adeoque postea non minus merito petitur, cum mora non extinguat sed perpetuet obligationem: poena vero expulsionis non in compensationem debiti canonis, sed ob illius neglectam solutionem introducta est, ^{c)} adeoque adhuc obtinet, quia negligentia est commissa, et ex nimis tarde facta solutione luculentius adhuc apparet. ^{d)}

a) L. 2. C. de iure emphyteut. et Nou. CXX. c. 8.

b) all. LL.

c) all. L. 2. C. de iure emphyteut. verbis: neminem oportet conuentionem vel admonitionem expectare.

d) Conf. BRONCHORST. *Evaytioφ.* Cent. I. assert. 54. Obs. L. 7. ff. de Lege commissor. L. 4. §. 7. ff. de dol. mal. et met. except. L. 115. in f. ff. de V. O. L. II. §. 1. ff. de pact.

Dissent. B. LÜD. MENCKEN Theor. et Prax. Pand. Lib. VI. tit. 3. §. 16. ob c. f. X. de locat. conduct.

XII.

Emphyteusis quidem ad heredes emphyteutae transit, sed regionibus inter plures, inconsulto domino, ita diuidi nequit, vt vnique pars quaedam eiusque possessio vere ad iudicetur; nam VLPIANO teste ^{a)} *magis debet iudex abstinere huiusmodi diuisione: alioquin praestatio vectigalis confundetur.* Cui addendum, quod hac ratione dominus cogatur, vt canonis praestationem per partes inuitus accipiat, cum tamen solutio particularis non minima incommoda habeat, ^{b)} et nemini inuito, adeoque nec emphyteuseos domino soleat obrudi. ^{c)} Quodsi autem vni ex pluribus totus emphyteuticarius fundus attribuitur, idemque obligetur, vt ceteris coheredibus vel data pecunia, vel alio modo satisfaciat, nihil habeo quod moneam, quia sic ipsa emphyteusis non est diuisa.

a) L. 7. pr. ff. Comm. diuid.

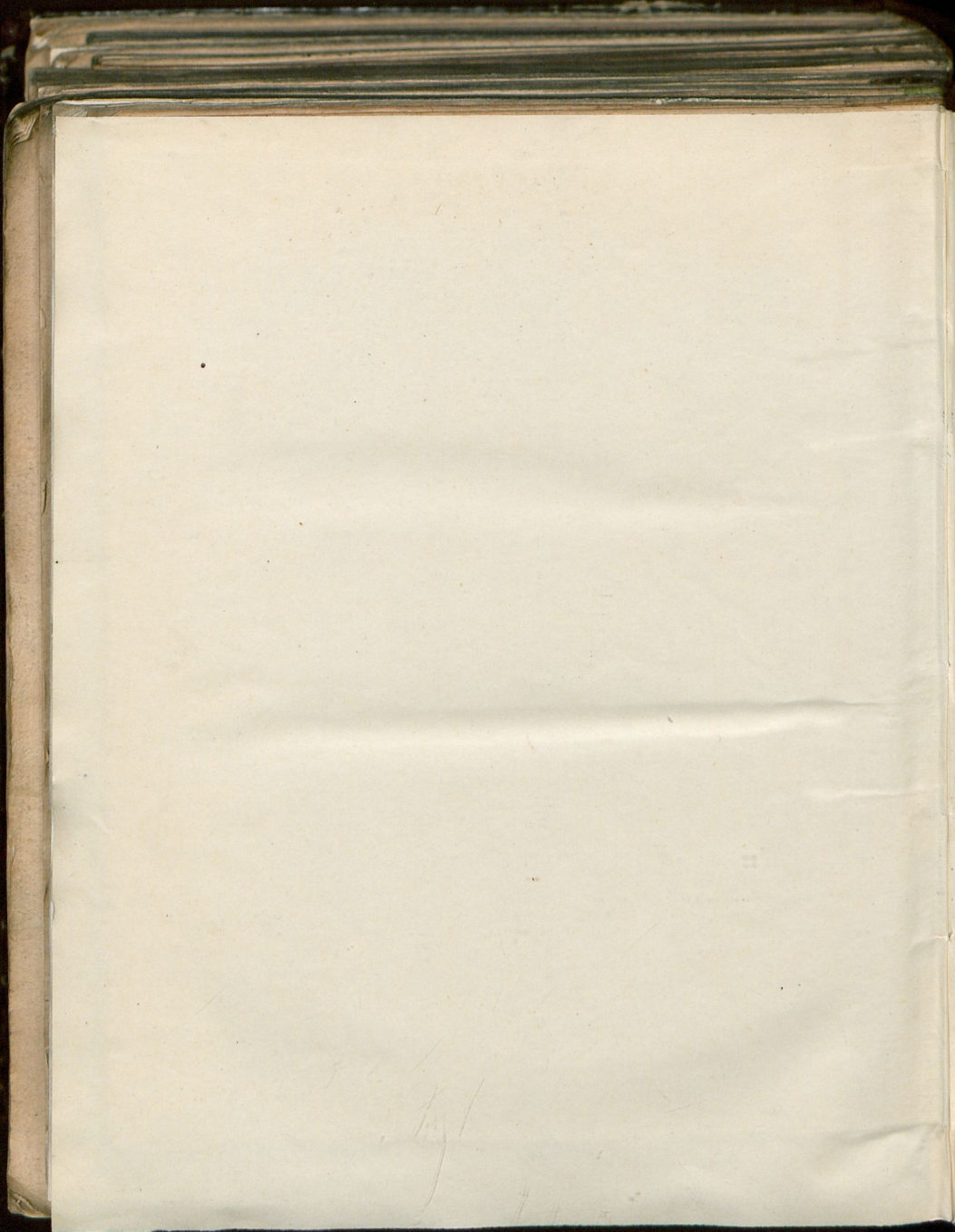
b) arg. L. 3. ff. famil. hercisc.

c) arg. L. 41. §. 1. ff. de vsur.

Dissent. BRONCHORST. *Εμψυτεωσις*. Centur. I. assert. 56. ob L. 10. ff. famil. hercisc. et L. 4. C. de fidei-comm.

V018

ULB Halle

004 073 258

3

56.

V018

10192

1749, 15.

DISPUTATIO IURIDICA
VNDECIMA
**SELECTIONA IURIS
PRINCIPIA**

AD
ORDINEM DIGESTORVM EXPOSITA
LIBRI VI. SPECIMEN I. CONTINENS

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
INDVLTV
PRAESIDE
IO. TOBIA RICHTERO

PHIL. ET I. V. D.

AD DIEM XVIII. IVN. A. C. N. MDCCXLVIII.

H. L. Q. C.

PVBlice VENTILANDAM PROPONIT
AVGVSTIN. POLYC. FRIDER. RVDLOFF
MAGDEBVRGENSIS.

LIPSIAE
LITTERIS LANGENHEMIIIS.

J. M. Bach.

